

SUSIKOIRA ROI

JA OHITTAJAT

 KIDS

JORMA KURVINEN

Susikoira Roi ja ohittajat

Jorma Kurvinen

Susikoira Roi ja
ohittajat

SAGA Egmont

Susikoira Roi ja ohittajat

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1990, 2025 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727273440

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen

Tomi kuuli äitinsä huutelun alakerrasta ja työnsi englanninkirjan syrjään. Tässä oli pitänyt aloittaa läksyjen lukeminen heti ensimmäisestä koulupäivästä, ettei jää liian paljon rästiin. Siitäkin oli kokemusta.

Hän työnsi huoneensa oven auki.

– Mitä sinä sanoit, äiti?

– Sinua kysytään, Tomi!

Roin haukahdus eteisessä kertoi saman asian.

– Minä tulen.

Tomi ei kuitenkaan pitänyt kiirettä.

Äidin äänessä oli ollut jotain erikoista. Jos se olisi ollut puhelu, hihkaisu olisi kuulunut: »Hessu soittaa!». Jos sinne olisi tullut Peltivaari, olisi riittänyt pelkkä: »Tomi, Peltivaari!» Samoin jostakin kaverista.

»Sinua kysytään!» oli jotakin muuta.

Tomi otti lähipäivät pikakelaukseen. Mikään ei kuitenkaan hälyttänyt. Koulussa oli kaikki alkanut kohtuullisesti. Hän ei ollut

ollut edes myöhässä, kiitos Hessun. Hessu oli pitänyt huolta siitä, että he eivät viipyneet Norjassa liian pitkään. Hessussa oli, vaikka hän oli tyttö, todellista tehoajattelua. Koulussa piti olla ajoissa, tunteista ja kokeista piti selviytyä. Hessu sijoitti tulevaisuuteen. Aikoi selviytyä.

Tomi ohitti koulun. Kukaan sieltä ei ollut häntä kysymässä. Siellä oli kaikki kunnossa.

Entä jos se oli Huttunen? Jos Kuusikkotien urakassa olikin jotakin poskellaan? Mielestään Tomi oli huolehtinut kaikesta, loppusiivouksia myöten. Mutta – jos siltikin?

Portaita laskeutuessaan Tomi hylkäsi Huttus-teorian. Roin haukunta – ne pari lausahdusta – eivät olleet arkkitehdille. Päättyvän kesän työnantaja oli sittenkin vieraampi. Tuossa äskisessä oli meidänkeskeisyyttä.

Niin kuin olikin.

Ulkoeteisessä seisoi Soikkeli Tornitaloilta.

– Terve!

Oli se Soikkeli. Ääni oli hänen. Kasvot olivat hänen. Punoittelukin oli tuttua. Tornitalojen Einstein. Kaveri, joka tajusi purukumin merkityksen suljetussa ovesa.

Saman tien Tomi perui pilkkansa. Heistä oli tullut kavereita, tornitalolaisten kanssa. Ja Soikkeli oli niitten aivotrustia. Nytkin.

– Minulla on yksi idea, Tomi ...

Mitä sille oli tapahtunut?

Tuosta syystä äiti huuteli, että sinua kysytään. Se ei ollut tuntenut Soikkelia ...

Soikkelilla oli yllään melkein puku. Niin kuin se olisi ollut menossa häihin. Takki oli komea bleiseri, ja housujen prässit niin terävät, että Tomi tunsi sormissaan. Paperi leikkasi tuollaisena kuin partaveitsi.

Kaiken kukkuraksi Soikkelilla oli kauluspaita ja – solmio.

Mitä sille oli tapahtunut?

Tomi huomasi miten Roi oli kuitenkin tunnistanut Soikkelin. Koira olisi ollut valmis vaikka hyppäämään Soikkelin syliin.

Mutta Soikkeli ei ollut yhtä innostunut. Tomi tajusi vanhan kaverinsa huonostiverhotun torjuntataistelun. Soikkeli yritti pitää Roin sen verran kaukana itsestään, etteivät koiran karvat tarttuneet eivätkä käpälät päässeet sohaisemaan lahkeisiin, joitten prässit rupeaisivat menettämään ryhtiään.

– Oisko sinulla aikaa?

Mikä sitä vaivasi? Se puhui yhtä kankeasti kuin oli pukeutunutkin.

– On tiettenkin. Tuu tuonne ylös ... Roi ei tule!

Tomi vaistosi koirasta pettymyksen. Roin katse sanoi aivan selvästi, että »mitä minä nyt oon tehnyt?» Mutta Soikkeli sen sijaan vaikutti helpottuneelta.

– Tuli pistetyksi ykköskampeet niskaan, Soikkeli sanoi ylhäällä selitykseksi, vaikka Tomi ei kysynytäkään mitään. – On kaupungilla vähän asioita.

Huoneensa ovella Tomi kirosi itseään. Miksei hän pistänyt alas lähtiessään englanninkirjaa pois koko pöydältä. Soikkelin tutka löysi sen heti.

– Sinä olit pingottamassa jo aamusta.

Tomi ei ruvennut kieltämään.

– Minä näin Norjan-reissulla taas kertaalleen mikä ero on kielitaidolla ja kielitaidolla. Hessu puhuu englantia huomattavasti paremmin kuin meikäläinen.

Soikkeli tuli uteliaaksi.

– Teillä oli hyvä reissu?

– Oli. Mahtava!

Tomi tarjosi tuolia Soikkelille, mutta tämä ei istunut.

– Minä käväisen vain pikaisesti ... Kuule, kiinnostaako sinua raha?

Mitähän se nyt oli keksinyt? Soikkelilla oli ollut joskus ennen näitä rahantekokeitoita lampaankasvattamisesta lähettifirmaan saakka. Yhtenä kesänä sillä oli ollut 'ostokset kotiin'-kuljetusliike, mutta siinäkin oli mennyt limsaan ja jäätelöön enemmän kuin se tuotti.

»Suljettu liian korkeiksi kohonneiden tuotantokustannusten vuoksi!» Soikkeli oli ilmoittanut jo seuraavalla viikolla.

Mutta raha tietenkin kiinnosti vielä Norjan-matkan jälkeenkäin. Kuusikkotien urakkafyrkat olivat jääneet reissulle.

– No?

Soikkeli näytti ovelalta.

– Ois kuule tulossa reippaasti, kun pannaan heti toimeksi.

– Keskiyön kassakaappimurto Suomen Pankkiin? Suunnattu osakeanti?

Soikkeli ei takertunut leikinlaskuihin.

– Luminiemessä ruvetaan purkamaan yhtä ikivanhaa talomörskää. Hirsitaloa. Jos siitä saisi ostetuksi vaikka yhden seinän

...

– Elikkä: rahaa menee eikä tule!

– Odota pikkuisen! Vaikka vain osan seinää. Ja tekis siitä takkapuita.

Tomi pudisteli päätään.

– Ei onnistu, Soikkeli! Ja kulkis sitten pitkin talvea talosta toiseen kaupittelemassa niitä. Ei kiitos!

Soikkeli katsoi häntä nokkavarttaan pitkin.

– Minähän sanoin, että odota. Takkapuut on jo myyty.

– Myyty?

- Jep!
- Ennen kuin niitä onkaan!
- Niitä on kohta. Mutta mihinkään ei ruveta tyhjän päältä. Minulla on sopimus kolmen bensa-aseman kanssa – Valte on yksi niistä – että ne ottavat kaiken mitä me saadaan irti. Kaksikymmentäviisi markkaa muovipussillinen!
- Minkä kokoinen?
- Siihen ei monta kalikkaa mene. Katsotaan sitten. Peltiväärillä on se moottorisaha? Eikö niin?
- On.
- Luuletko sinä, että se lainais meille sitä. Korvausta vastaan. Sais oikein kunnan saunapuita.
- Lainaa varmasti. Mutta ...
- Soikkeli taputti hänen olkapäätään.
- Kaikki on järjestyksessä. Isäukko lainaa autoa ja muulia. Kuljetukset tapahtuvat sillä. Äiti lainaa rahaa alkuun, että voidaan maksaa se seinä. Huoltoasemat maksavat heti käteisellä. Esko olisi antanut ennakoakin sitä seinää varten, jos ois tarvittu. Hommat ovat hoidossa. Pari viikonvaihdetta. Tai kolme. Ja muutama arki-ilta.
- Muutama arki-ilta, Tomi heräsi. – Miksei me tehdä hommaa yhteen putkeen? Joka ilta niin kauan kuin mahdollista!
- Ei käy!
- Soikkeli näytti jotenkin vaikealta.
- No? Tomi hämmästyi.
- Soikkeli kurkisti ovelta yläkerran aulaan. Alas portaisiin. Vetä sitten vielä varmuudeksi oven kiinni.
- Tämä on sitten ihan meidän kesken.
- Tottakai.
- Minulla on yksi mimmi. Outi ... Kaupungin upein likka,

kun sanotaan suoraan. Minä esittelen teidät jonakin iltana toisil-
lenne ... Me hengataan sen verran tiiviisti, että minä en voi olla
joka ilta duunissa. Kunhan näet sen, niin kyllä sinä ymmärrät.

Soikkeli ilmeisesti mietti sanoako enempää vai ei. Mutta ei
malttanut olla sanomattakaan.

– Outin vuoksi meillä on tämä urakkakin.

Ai jassoo! Tomi muisteli, että muutama minuutti sitten se oli
rahan vuoksi.

– Katto, Outi on melko vaativa gimma. Sillä on siihen varaa.
Sällin pitää pukeutua hyvin ja olla siisti. No, hammastahnaan ja
deodoranttiin tässä on tietenkkin pennejä. Mutta kuteet maksavat.
Minä aion ostaa nyt syksyllä nahkatakkin ja sillä on hintaa.

– Sen mimmin vuoksi sinä nytkin olet noin prässeissäsi? Tomi
veikkasi.

Soikkeli punoitteli.

– Kato ei tiijä milloin satutaan kaupungilla vastakkain. Kun-
han nyt näet Outin. Jos sinä saat sen moottorisahan, minä voisin
tulla noutamaan sinua puolen päivän aikaan.

– Minä uskon saavani... Tomi oli ollut kesän Huttusen opissa.
Arkkitehdin tarkkuus oli kai tarttuvaa ... Mikä on bisneksen
nimi, Soikkeli?

Soikkeli hymyili.

– Kulut päältä pois ja loput puokkiin. Sopiiko?

– Sopii.

He löivät kättä päälle.

Alhaalla pihalla, kun Soikkeli joutui taas väistelemään hyvä-
televää Roita, Tomi muistutti:

– Sulla pitää olla kyllä pikkuisen ronskimmat kampeet, kun
mennään Luminiemeen. Jo töittenkin vuoksi. Ja minä joudun ot-
tamaan Roin mukaan.

Kun kesälomalla jää ylimääräistä aikaa, Tomi ja Roi päättävät auttaa ystävänsä Soikkelia tämän töissä vanhalla puutalolla. Avustaminen muuttuu kuitenkin tositehtäväksi, kun muuan pikkutyttö katoaa dramaattisesti talon alle – voiko kukaan muu pelastaa tyttöä kuin Roi?

Susikoira Roi ja ohittajat on kahdeksas osa vauhdikasta nuortenkirjasarjaa, joka kertoo Tomin ja saksanpaimenkoira Roin seikkailuista. Kirjasarjaan perustuu klassikoksi noussut tv-sarja, ja sarjan ensimmäisestä kirjasta on tehty myös elokuva *Susikoira Roi*, joka ilmestyi 2022.

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti *Susikoira Roi* -nuortenkirjasarjastaan. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.